

MUSTAFA NURİ

Kıbrıs'ta doğdu. Üniversite öğrenimi için İstanbul'a geldi. İstanbul Üniversitesi Gazetecilik Bölümünden mezun olduktan sonra reklam yazarlığına başladı. Kurgu, hikâye, senaryo yazmakla böyle tanıştı. Kreatif direktörlük yaparken bir yandan da uzun metraj senaryo yazmaya girişti. Reklamcılık hayatına son vererek ilk filmi *Vücut*'u çekti. *Vücut* filmi Uluslararası Montreal Film Festivali ve Kerala Film Festivali'nde yarıştı. Adana Altın Koza'da üç ödül kazandı. Daha sonra yazdığı senaryolar yerli ve uluslararası festivallerde geliştirme atölyelerine seçildi. Bu arada kısa filmler çekti. Halen İstanbul'da yaşıyor.

tamadres.com

Nehir ve Tüm Diğer Şeyler

© 2021, ALFA Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

*Kitabın tüm yayın hakları Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir.
Tanıtım amacıyla, kaynak göstermek şartıyla yapılacak kısa alıntılar dışında,
yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz.
Eser sahiplerinin manevi ve mali hakları saklıdır.*

Yayıncı ve Genel Yayın Yönetmeni: M. Faruk Bayrak

Genel Müdür: Vedat Bayrak

Yayın Yönetmeni: Arzu Çağlan

Yayına Hazırlayan: Nimet Olcar

Kapak Tasarımı: Duygu Yegül

Sayfa Tasarımı: Aykut Kaplan

ISBN 978-625-7220-19-4

1. Baskı: Mart 2021

tamadres.com

Mona Kitap, Alfa Yayın Grubunun tescilli markasıdır.

Baskı ve Cilt

Melisa Matbaacılık

Çiftehavuzlar Yolu, Acar Sanayi Sitesi, No. 8, Bayrampaşa-İstanbul

Tel.: (0) 212 674 9723 Faks: (0) 212 674 9729

Sertifika No. 45099

Genel Dağıtım

Alfa Basım Yayım Dağıtım San. ve Tic. Ltd. Şti.

Alemdar Mahallesi, Ticarethane Sokak No. 15 34110 Cağaloğlu-İstanbul

Tel.: (0) 212 511 5303 Faks: (0) 212 519 3300

www.alfakitap.com - info@alfakitap.com

Sertifika No. 43949

MUSTAFA NURİ
NEHİR
VE
TÜM
DİĞER
ŞEYLER

MO
NA
ROMAN

tamadres.com

Annem Canan Nuri'ye ve
onunla yaşadığım Kıbrıs'a...

Nihayet buradayım. Yol o kadar sürmüyor aslında, evden arabayla çıksam, dört ya da beş saatte varırdım herhalde. Ama belirli aralıklarla, dura dura geldiğimiz için neredeyse sekiz saat bulmuşuz. Bunun sebebi de uzun ihtiyaç molaları, yemek falan gibi şeyler. Hiç gerekli değildi aslında bana göre ama Nehir hız sevmiyor işte. Oldu bitti istemiyor. Hep böyle şeyler duyduk onun hakkında.

Zaten garip kuralları var bir de Nehir'in. Uymak zorundasınız. Mesela yalnız gelmelisiniz. Yanınızda eş, dost, akraba getirmek yasak. Kendi aracınızı buraya sokmak yasak, özel otobüsü kullanmalısınız. Otobüsteki kimseyle konuşmamalısınız. Nehir'e varınca sorun yok, iletişim serbest. Cep telefonu veya benzeri bir şey de yasak. Yani saat, çakmak, herhangi bir metal veya plastik obje. Ya evinizde bırakacaksınız ya da otobüse binerken teslim edeceksiniz. Ben otobüse binerken teslim ettim. Evde neden bırakmadım bilmiyorum. Neyse işte daha bunun gibi gereksiz bir sürü şey.

Henüz ortada Nehir'in çocuklarını görmedim. Demek ki henüz sınırlarına girmedik Nehir'in. Yedi sekiz yaşlarında kızılı erkekli bir grup çocuk karşılayacakmış bizi veya tek bir çocuk. Nehir onlar aracılığıyla iletişim kuruyormuş bizimle. Bunlar hep duyduğumuz bilgiler. Yazılı, net, resmi bir şey yok. Bir uygulaması veya web sitesi de yok. Bakalım, göreceğiz. Nehir tabii ki garip bir şey. Her nehir değil tabii ki bu nehir. Onu benim için

veya bir sürü insan için çekici kılan da bu. Yaşamın üzerinde, karşısında, kendi cumhuriyetini, krallığını her ne ise onu kurmuş. Bizi, hayatı, düzeni, bildiğimiz şekliyle dünyayı takmıyor. Sallamıyor. Amacı nedir onu da bilmiyorum. Garip bir alışveriş anlayışı var. Bize yardım mı ediyor yoksa bizden faydalıyor mu ondan da emin olmak zor. Ama istediğini veriyor işte sana. Önemli olan da bu. Ve ben de bunun için buradayım!

Otobüs konforluydu. Şoförde bir tuhafılık vardı ama bizi nereye götürdüğünü düşününce çok da garip gelmemeye başlıyor. Robot gibiydi. Robot da değil aslında, mumdan bir heykel gibi. Şeffafa yakın bir cilt tonu, büyük gözler, uzun saçlar, beyaz bir elbise, daha çok uzun bir gömlek gibi ama Arapların giydiği şeye benzemiyor, daha tiril tiril, yumurta topuk beyaz ayakkabılar. Zayıf bir Elvis denilebilir. Şatafatı eksik ve pantolonu. Bir an için, seksi bile olduğunu düşündüm sanırım.

Otobüs bizi bıraktı ve yarım saat kadar önce gitti. Otobüsteki yirmi kadar kişi öylece ormanın girişinde dikiliyoruz. Kimse kimseye bakmamaya çalışıyor. Ben ilgilenmediğimden bakmıyorum; kuralları umursadığımdan değil. Otobüs hareket etmeden, bir görevli gelip kuralları sayıyor. Ellilerinde, uzun yüzlü, uzun boylu, koyu çilleri olan kızıl saçlı bir kadın. Onun dışında yazılı hiçbir şey yok. O kadar sakın ve yumuşak konuşuyordu ki kadın, biraz ürkmedim değil hani. Ama kurallar kısaca. Hatırladığım kadarıyla yani. Şoför de ona göre sizi kontrol ediyor. Gerçi hiçbir şey umurumda değil ne kurallar ne de buradaki insanlar. Hele acıları, neden buraya geldikleri, nasıl bir hayat yaşadıkları hiç ilgimi çekmiyor. Benden uzak dursunlar yeter. Cep telefonum yanımda olsaydı keşke, en azından biraz oyun oynardım.

Verdikleri terliklere bakıyorum ayağımdaki, geleneksel Japon terliklerine benziyor. Balmain'lerimi verip, bu düz dandik hasır terliklerle bir ormanın girişinde duruyorum. Birbirini süzen umutsuz, saçma sapan yirmi küsur insanla birlikte. Sayılarını bile tam olarak bilmiyorum. Saymak dahi istemiyorum. Nehir'in

çocuklarından gelen giden de yok. Bence artık bu kadar beklemek yeter! Ormanın içine doğru yürümeye başlıyorum. Arkamdan bakan küçük karıncalar hımmm'lamaya başladılar bile. Bizi burada bıraktıysa, yürümemizi istiyordur Nehir, bunu hissediyorum. Ona ulaşmak için yürümeliyim. Bu dangalaklar gibi saplanıp bekleyemem. Neden sinirliyim ki? Niye dangalak olsunlar! Huysuzca söyleniyorum kendi kendime. Neyse yürüyorum işte. Tabii bir de Nehir'i bulması var veya şöyle söyleyeyim, onu bulmana izin vermesi.

tamadres.com

